



HET MAKEN VAN EEN HEMD.

Ter afwisseling zal ik den lezeressen nu eens het maken van een hemd beschrijven.

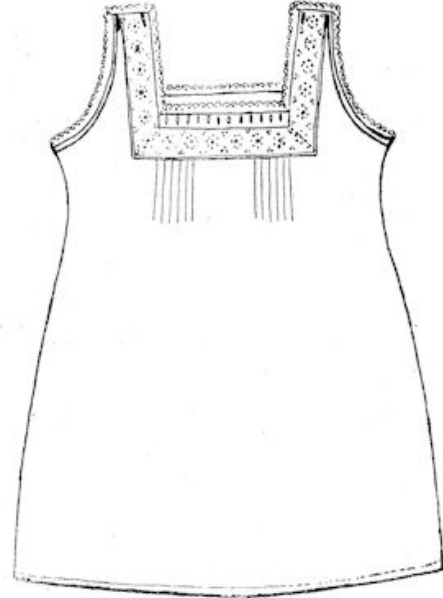
Ziet dit kleedingstuk er niet keurig uit? Hebt ge al eens geprobeerd zoo iets zelf te maken? Ik denk niet, dat dit het geval is. En toch is het gezellig werk en bovendien komt het veel goedkooper. Nu de arbeidsloozen nog zoo hoog zijn, moet het goed, dat ge klaar koopt, ook duur zijn. Voor hetzelfde geld kunt ge, als ge de hemden zelf maakt, haast 2 maal zooveel krijgen. Als grondstof kunt ge verschillende stoffen gebruiken. Het meest voorkomende is wel katoen, maar daarnaast worden ook linnen en reformstof gebruikt. Vooral fijne reformstof is uitstekend voor een hemd, daar deze stof heel gemakkelijk het vocht, dat de huid afscheid, opneemt. Hierdoor wordt voorkomen, dat de draagster koude vat. Bovendien voelt het zacht aan en wascht vlug schoon.

Voor het hemd heeft men 2 maal de hoogte van het hemd nodig. Meestal is het goed wel zoo breed, dat er geen geeren in hoeven. Het goed wordt meest in de breedte dubbel gevouwen en in 2 helften verdeeld. Om nu de plooitjes precies te krijgen zooals men dat wil, wordt het goed nu in de lengte gevouwen en 5 c.M. van de vouw af het eerste plooitje gelegd, dit ingestikt tot op de vereischte lengte en daarna de andere plooitjes er in genaaid. Is dit gedaan, dan wordt het hemd geknipt volgens een oud hemd, dat u hebt, of volgens de bij-gaande teekening. Is de voorkant geknipt, dan wordt hierna de achterkant geknipt, iets hooger dan de voorkant. Meestal is de rug glad. Het gemakkelijkst is, eerst beide helften af te maken en dan deze aan elkaar te zetten.

Bij dit model hebt ge als versiering noodig een stukje tusschenzetsel, een tweede klein stukje tusschenzetsel waar een lintje door geregen kan worden, en verder een puntje, dat langs de heele bovenkant en mouwen gezet wordt. De schouders worden gesloten met kleine strikjes, waarvoor ge in iedere schouderheft 2 knoopsgaten maakt.

Het aanzetten van de tusschenzetsels en het feston geschiedt op de volgende wijze. Het tusschenzetsel wordt met den goeden kant op het goed gelegd, daarna gestikt. Daarna wordt het goed van het hemd kort afgeknipt, het reepje goed van het tus-

schenzetsel om het stukje hemd gevouwen en gestikt. Op die manier is het netjes afgemaakt. Op dezelfde wijze kunt ge het overige ook afmaken. Alleen het feston om de armsgaten wordt aan den verkeerden kant ingeslagen en op het hemd gestikt. De hoeken van de garnering krijgt men mooi, door het feston eerst te leggen zooals men dit verkiest,



daarna de hoek er in te stikken. Nu hebt ge aan den achterkant een hoek feston te veel, die wordt tot op 1 c.M. afgeknipt en netjes tegen het overige feston gezoomd.

Zijn beide helften klaar, dan wordt het hemd op den verkeerden kant gestikt, daarna één helft van het naadje kort afgeknipt en de tweede helft wordt nadat het ingevouwen is, hierover heen gestikt. Daarna wordt de zoom er in gemaakt en het hemd van een lettertje of een monogram voorzien. De lintjes kunt ge naar verkiezing nemen. Neem ze vóór het wasschen er uit, om verkleuren te voorkomen.

M. S.—K.



Hij leeft daar in zijn stille kamer met zijn prenten en schilderijen en zijn oude, vergeelde boeken, geheel alleen.

Als de zon opkomt en den morgen en den geheelen dag gaat vullen met haar zomerschen schitter, en de



DE VERZAMELAAR

vogels doet zingen hoog in de wuivende boomkronen — merkt hij het niet, maar buigt zich over zijn tafel en slaat de verschoten perkamentbanden op en verdiept zich in dingen, die oud zijn geworden.

De middag mag komen met veel hitte en een overdaad van licht — de oude man zoekt in donkere hoeken achter stoffige boekgordijnen, en onvermoed slaat hij zijn zware portefeuilles open en leeft zich weg in de roerloosheid van primitieve, straklijnige etsen uit vroeger tijd.

— Als de middagvolheid voorbij is, is er een kostbaar stuk leven over hem heen gegleden, zonder iets meer in hem achter te laten dan een schemerige herinnering.

En nóg — in den avond zit hij daar; het scheidend schijnsel van de in louter heerlijkheid stervende zon glijdt schuin door het vale raam-gordijn bij hem naar binnen en legt een weemoedige glans op het bleek gezicht van den eenzame, en op de vele platen, op de oude boeken in het stil vertrek.

Zooals de dagen over hem heen glijden, komen en gaan de zomers, de winters, — zoo gaan de jaren..

Hij zit daar, de grijze man, een moede, gebogen gestalte. Hij heeft zijn liefde en zijn leven weggegeven aan die door hem hartstochtelijk beminde dingen. Zijn liefde en zijn leven — en zijn jeugd mischien.

Wel is zijn leven ver verwijderd van het onze!

Niet waar? —

Hoe kan hij die vele dagen, die maanden, die jaren schenken aan wat lang gestorven is, aan doode boeken en doode doeken en doode papieren!

Hoe kan hij! —

Of?....

Zou dat alles wel gestorven zijn, levenloos? —

Maar hij ziet er de schoonheid in, en het leven in die doode dingen!

Ze zijn wel in staat zijn tijdelijk leven voor zijn gevoel te vervullen!

Als wij maar wisten, hoe schoone dingen in 't leven van sommigen onzer medemenschen fundamenteen kunnen worden — en, als zij Christenen zijn, stralende gedenkteekenen van de genade Gods! Weten wij niet, dat 'n oude ets uit de middeleeuwen hen dagen lang kan stil maken van dankbaarheid, dat een beschadigd doek van een zeventiend'eeuwsche Meester hen een siddering kan geven van machtige ontroering?

En anderen zijn er, die dagen lang leven en spreken en denken met menschen, die niet geleefd hebben dan in de ziel van een groot dramaschrijver. Die schrijver stierf, zijn werk werd oud — neen, het bleef nieuw en hij, de gestorvene, leeft nog in de levende menschen, die hij schiep.

Nog anderen zijn er, wien een reizang van Vondel of een enkele versregel van Luyken vele uren gelukkig maakt.

— Zijn dat arme menschen?

Misschien zien ze niet zoo dikwijls het intens bewogen leven der werkelijkheid aan en leven ze ietwat buiten de burgerlijke maatschappij. Ook zijn er, die zich daaruit geheel hebben teruggetrokken.

Dat is niet goed, het is eenzijdig. En veel schoons, veel heerlijks, dat juist zij zoo bewonderen zouden en liefhebben, gaat aan hen voorbij, zonder iets van zijn schatten in hen te hebben nagelaten. Ja, in vele gevallen zondigen zij daarmee.

Maar moeten zij arm zijn?

Arm?

Wellicht zijn ze duizendmaal rijker dan wij. En ons medelijden en onze smaad voor hen kan een onbewuste uiting zijn van onze kleinheid en jalouzie.

En tóch kunnen zij arm zijn, doodarm.

Als niet het leven en de schoonheid, die zij zien, tot hen komt van den Eeuwige en tot hen spreekt van genade.

Ook deze man, deze eenzame, kan arm zijn, al is hij een rijkard in wat velen missen en nooit gekend hebben.

Zoo zijn veel menschen ellendig in al hun overvloed. —

Maar werkelijk rijk zijn zij, die in het leven en in de schoonheid God liefhebben en er Hem in danken, verheerlijken!

— Die somtijds van hun beschaduwde leven opblikken naar het Kruis, en daar zien Die ellendig werd voor de ellendigen, Die hen liefgehad heeft tot den dood, en in Zijn liefde voor hen dóór den dood is gegaan, en nu leeft en voor hen bidt.

In de schoonheid en in het geluk, dat zij vinden — anderen noemen het wellicht dood en dor — en in alles hebben zij niet de dingen, maar God lief.

En die lief hebben, dat zijn de rijken!

Want van niet heel ver af komen de woorden tot ons: „...en nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie: doch de meeste van deze is de liefde.

— Jaagt de liefde na...”

P. v. R.



Het meisje in den vreemde heeft het niet gemakkelijk. Zoo heel gauw vindt ze geen aansluiting.